

Kaymakamın Kardan Adamı

Herşeye Rağmen

Perdeyi araladığında gözleri kamaşmıştı. Bir müddet öylece bakakaldı. Çocukluğunun karla meşhur bir şehirde geçtiğini bilmeyenler, ilk kez karla karşılaştığını sanabilirlerdi bu bakışlarını gör-seler. Sonbaharın, tüm yaprakları ve çimleri ödünc almasıyla ortaya çıkan her türlü kiri, çöpü, pisliği olanca çıplaklığıyla ortaya seren tabiat, şimdi sanki “tamam artık dayanamıyorum bu sahneye” dercesine bembeyaz bir yorganla örtmüştü kendini. Hala yağ-

maya devam ediyordu kar. Aslında haber bültenleri önceki gece kar yağışının başlayacağını bildirmişlerdi ama O yine de bu kadarını beklemiyordu. Çünkü son bir iki yıldır ilçe merkezine çok az kar yağmıştı ve kısa bir süre içerisinde de eriyip gitmişti.

Bu seferki başkaydı; ağaçlar, evler, arabalar neredeyse tamamen karla kaplanmış, ilçe tam bir masal kentine dönüşmüştü. Bu güzelliği uzunca bir süre izledikten sonra kafasını sallayarak kendine geldi.

Hafifçe gülümsetti Onu aklına o an gelen düşünce. “Ya yaşılanıyorum ya da daha umursamaz oluyorum” dedi kendi kendine. Gördüğü kar yağışı karşısında ilk aklına gelen şey “kapanan köy yolu var mıdır acaba” olmamıştı. “hemen talimat vereyim baktırsınlar, köylü vatandaş mağdur olmasın, bizim memurumuz kendiliğinden düşünüp üzerine vazife bilmez, dürtülmek ister hep, bu yüzden bir el atayım” dememişti. Sadece ve sadece o sahnenin güzelliğiyle dalmıştı uzaklara.

Yirmi yıl öncesine gitmişti. Kartopu savaşından galip çıkmanın verdiği mağrur ifadeyle evin yolunu tutmuş, burnunun ucu ve yanakları kıpkırmızı, nefesinin buharı kirpiklerinde buza dönüşmüş, eldivenleri sırlıslıkla, daha yeni alınmış olmasına rağmen botları su geçirmiş, parmaklarının ucunu hissetmiyor bir halde yürüyordu.

Bu hali nedeniyle annesinden yiyeceği azar düşüncesi de onun mutluluğunu engelleyemiyordu. Ne de olsa komşu mahallenin çocuklarının canına okumuş, kartopu yemedik yerlerini bırakmamış, kardan adamlarını da yıkmışlardı. Çok üşüyordu ama mutluydu. Gözlerini açtı. Lojmandaydı. Aynı çocukluğunun zemheri soğuğu... Üşümüyordu... Mutlu muydu...?

“kış geldi” kar yağdı,
her yere soğuk saldı.
iki taraf olsak,
kar topu oynasak.
yaz gitti, güz gitti,
yine geldi kış baba.

ismet özel

© Nurdal Durmuş 2007

Balkona doğru yöneldi, Onu çocukluğuna götüren bu manzaranın içine girmek istercesine. Bir taraftan da söyleniyordu: “yav bu Hasan Efendi de öğrenemedi bu işi gitti. İsrâf kardeşim, israf. Bu kadar yakılır mı bu meret! Biliyorum ama ben. Aman kaymakam efendi biraz üşürse fırçayı yeriz diye düşünüyordu herhalde. Bu kadar gaddar mıyız biz kardeşim. Tövbe tövbe...”

Dışardan çocuk sesleri geliyordu, hemen bahçe kapısının önünden. Geçenlerde yaşanan terör olayı sonrası bahçe duvarları biraz daha yükselmiş, tenteler çekilmiş, lojman iyiden iyiye yarı açık cezaevine dönüşmüştü. Ama o duvarlar bile engel olamıyordu çocukların o coşkusunun duyulmasına.

Öyle anlaşılıyordu ki kimi kartopu oynuyor, kimi eline geçirdiği bir naylonu kızak yapmış onunla kayıyor, bir kaç da çoktan kardan adam yapmaya koyulmuş... İçini müthiş bir kıskançlık duygusu kaplamıştı. Çocukluğunda tattığı mutlulukların enfes kokusu geliyordu bahçenin kapısından. Birkaç adım ötedeydiler ve lakin onların hallerine ulaşmak ise fersah fersah uzaktı. Eldivenlerini takıp, botlarını çekip, montunu giyip o çocukların arasına dalmamak için zor tutuyordu sanki kendini. Yine söylendi kendi kendine: “Kaymakama hiç yakışır mı?”

“Evet, kaymakama yakışır mı?” Mesleğe girdiği ilk günlerde bir meslek büyüğü Ona: “bak kardeşim, bizim mesleğin standart bir yaşı vardır. Yirmi beş yaşında da olsa, altmış yaşında da olsa kaymakam hep kırk yaşındadır ve kırk yaşında gibi davranır.

Olgunluğu, tecrübesi, dinamizmi, yaklaşımları, oturması, kalkması, giyimi kuşamı hep kırk yaşında, kamil insanınkiler gibidir.” demişti. O değer verdiği ve örnek almaya çalıştığı

ağabeyisinin ne büyük etkisi vardı ki Onda, yirmi üç yaşında olmasına rağmen üzerine o “kırk yaş elbisesi” ni o günlerde giymiş ve yaklaşık on yıl geçmesine rağmen hala çıkarmamıştı.

Bu nedenleydi ki Ona biçilen rolün hakkını verebilmek için hep az gül-müş, az ağlamış, az tepki vermiş, az kızmış, az bağırılmış, az çığırılmış, az, az, az... ama genç yaşında omuzlarına aldığı o dayanılmaz yük nedeniyle hep çok yorulmuştu.

O kadar yoğun düşünceler içindeydi ki balkonda tir-tir titrediğini bile unutturmuştu bu düşünce yoğunluğu Ona. Akli çocuk seslerinde kalmış halde içeri girdi. Bir bardak çay aldı kendine ve bilgisayarın başına geçti. Kafasını dağıtmalıydı.

İlgisini çekebilecek başka şeyler bulmaya çalışıyordu. Fakat bu mümkün değildi. Az önceki düşüncelerin Onu bırakmak istemediğini ve ısrarla aynı noktaya çektiğini fark etti. “Yorulmadın mı rol yapmaktan, yorulmadın mı hala oynadığın bu oyundan?” Bir anda kendini mesleğinin hayatına kattıklarıyla, hayatından götürdüklerini değerlendirirken buldu. “Evet, tarif edilmez hazları vardı, bir Allah razı olsun evladım sözü rahatlatırdı, ne yorgunluk bırakırdı insanda ne de sıkıntı.” “Yine de hep bir şeyler eksik kalıyor” dedi.

Bilgisayarın başından kalkarak tekrar pencereye yöneldi. Kar iyiden iyiye hızını artırmıştı. Çocukların sesleri belli belirsiz gelmeye devam ediyordu. Bahçedeki kulübeye gitti gözü gayri ihtiyari. Polis memuru Gürsoy iştahlı iştahlı Hasan Efendiyle sohbet ediyordu. “Onlar bile daha mutlu benden” diye düşündü.

Az önce kaldığı yerden devam etti: “Eksikti hep bir şeyler. Muhakkak

insan mesleğini yaparken kendi yorumunu katar, kendi iklimini yayardı çalıştığı yere, kendi tarzı olur, kendi bildiği gibi yapardı ama asla tam manasıyla “kendi” olamazdı.

Ne olduğunu anlamadan “kendi olamaz mı!?” “kendi olamaz mı!?” diye bağırdı bir anda. Artık kendinde değildi. O an bir ses duydu. Mahalleden arkadaşı ona sesleniyordu: “Haydi nerede kaldın” “Tamam, montumu giyip hemen geliyorum” diye cevap verdi. Öyle hızlı inmişti ki aşağıya merdivenlerden, hiç vakit kaybetmek istemiyordu karla buluşmasına giderken. Hemen bir kartopu yaptı. Sonra biraz daha büyüttü onu ve biraz daha. Yerde yuvarlayarak iyice büyümesini sağladı. Aynı şekilde devam etti. Yaptığı büyük topları üst üste koyduğunda kardan adamı artık şekil almaya başlamıştı. Kaşıydı, gözüydü, burnuydu derken o ana kadar yaptığı en büyük kardan adamı yapması bir saatini almıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Elleri ve ayakları üşüyordu ama mutluydu...

Kardan adamın karşısına geçti. Hakikaten güzel olmuştu. O mutlulukla kendini sırt üstü karların üzerine bıraktı. Kar taneleri yarışircasına üzerine üzerine geliyordu. Tarif edilemez duygular içerisindeydi.

Neden sonra “kart kurt” seslerinin arasında iki kişinin konuşarak yaklaştığını duydu. “Kaymakam bey dellendi herhal” diyordu tanıdık gelen bir ses. Yanındaki de bir taraftan “sus sus” derken kısık bir sesle, bir taraftan da kıs kıs gülüyordu. Gözünü hafif araladı. Karşısında sırttan kardan adamı gördü. Hafifçe yana çevirdi başını. Hasan Efendiyle polis Gürsoy yanı başındaydı. Gürsoy: “Efendim şimdi jandarmadan aradılar, yirmi köyün yolu kapanmış.”